

frie Handelsfamkvem i Landet, hvis vi skulde blive nødt til — og det tror jeg, vi vilde — at begrænde Fortoldningen til enkelte Steder. Jeg vil ved disse Bemærkninger ikke stille mig som absolut Modstander af Bærditold-Systemet, som det ærede Medlem er en saa ivrig Advokat for; jeg vil ikke stille mig absolut afvisende derimod. Med Hensyn til Tobak ser jeg saaledes ikke, hvorledes man vil kunne naae til en forøget Told, der ikke bliver uforholdsmæssig tyngende for Forbrugerne af de simple Varer, uden netop gennem en Bærditold; derimod med Hensyn til Manufaktur- og Galanterivarer haaber jeg, at man kan undgaa Vanstellighederne ved en Specificering. — Det andet Punkt, som jeg vil fremdrage, er, at medens jeg med Hensyn til Bærditolden kun er halv Modstander af det ærede Medlem, er jeg med Hensyn til Halveringen af Tolden paa flere vigtige Forbrugsartikler, navnlig Kaffe, Petroleum og Kul, som man tidligere her i Thinget har været for helt at affasse, en hel Modstander af ham. Jeg tror, at den Nedsættelse, som det ærede Medlem i flere Tilfælde foreslaar, ikke naaer til Forbrugerne, men at den bliver borte hos Mellemhandlerne. Jo mindre Intelligents og jo mindre økonomist fitter Kjøberen er, desto mere kan han være vis paa at blive narret for sin Part af Toldnedsættelsen. Derfor tror jeg, det vil være anbefalelsesværdigt, naar det, man tilsigter, hovedsagelig er Rettelse paa en almindelig Forbrugsartikel, at undgaa slige Halveringer. Jeg vilde hellere helt undgaa at røre ved Tolden paa en Vare, som jeg ellers vilde anse for at være egnet til at gaa frit ind, paa Grund af dens Karakter som stor, almindelig Forbrugsgjenstand, naar jeg saa til Gjengæld paa en anden Vare kan opnaa saa stor Nedsættelse, at jeg veed, den lille Forbruger faar det at føle. Ellers er jeg bange for, at baade den ene og den anden Nedsættelse smuldrer hen uden Gavn for dem, man har villet hjælpe, men til følelig Skade for Statskassen. Naar Tolden paa Kaffe nedsættes fra 12 til 6 Ore, saa ville de smaa Kjøbere næppe faae godt af denne Nedsættelse igjennem det Fjerdingsspund eller halve Fjerdingsspund, de kjøbe — saaledes som Tilfældet jo er i Byerne. Paa Landet er det jo heller ikke saa almindeligt, at Smaafolk kjøbe i ganske smaa Partier, og de faae altsaa heller ikke meget ud deraf. Ja, naar de kjøbe i Forbrugsforeninger, have de ganske vist bedre Udsigter dertil. Hvad Nedsættelsen paa Kul fra 14 til 10 Ore angaar, da er jeg en bestemt Modstander deraf. Vi ere her i Landet saa overordentlig uheldigt stillede, at vi savne

denne Livsbetingelse for enhver stor industriel Produktion; der jo nu ogsaa mange Steder er bleven en Nødvendighedsartikel for Landbruget. Skulle vi saa gjennem Tolden gjøre os det yderligere vanskeligt at faae denne Artikel til en rimelig Pris? Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til at vige bort fra det, som alle Regjeringer, alle Landsting og Folkething have været enige om i de sidste 16—17 Aar, nemlig at vi ingen Rultold skulde have. Det forekommer mig, at det er en absurd Told, som der ingen fornuftig Grund kan anføres for. Det er baade en Produktionsforødenhed af første Rang og en Brugs-gjenstand, som gaar meget langt ned i Samfundet. Med Hensyn til en anden Vare, som det ærede Medlem ogsaa vilde nedsætte Tolden paa, nemlig Petroleum, vil jeg ogsaa gjøre en enkelt Bemærkning. Jeg skal gjemme til 2den Behandling, hvad jeg har at sige om de andre Positioner; men jeg kan ikke lade være med at fremhæve allerede nu, hvilken stor og vovende Betydning denne Vare har og ikke mindst for Smaafolk. Er der noget Omraade, hvor vi ere visse paa at kunne gjøre den almindelige Befolkning en Tjeneste gennem Toldnedsættelse, er det med Hensyn til Petroleum. Petroleum bliver naturligvis mindre brugt paa Landet end i Byerne; men Forbruget paa Landet er i overordentlig rask Fremgang, og det vil næppe være mange Aar, inden Petroleum har lige saa stor Betydning paa Landet som i Byerne, og Sagen er den, at den Nedsættelse, her er Tale om, ogsaa vil komme de smaa Forbrugere til Gode, enten de kjøbe hos Forbrugsforeningerne eller hos Detaillisterne. Jeg skal iøvrigt ikke komme videre ind paa Enkeltheder i Forslaget, men vil meget anbefale det til det høie Things Velvilje, og samtidig advare imod at gaa i den Retning, som den høitærede Finanzminister anbefalede. Jeg vil haabe, at vi ved fortsat Behandling ikke maa se Røsten udvide sig i en saa foruroligende Grad som hidtil, men at vi i fælles Interesse maa kunne nærme os noget mere til hinanden.

Jeg skal til Slutningen angaaende, hvad den høitærede Minister udtalte med Hensyn til Sverige, sige, at jeg er enig med den høitærede Minister om, at Udsigterne til en Handelstraktat nu ere meget smaa. Der var Noget i, hvad den høitærede Minister bemærkede om, at Trangen til Sammenlutning mellem de mindre Toldterritorier særlig fremkom i beskyttelsesvenlige Perioder; men det vil sikkert vise sig meget vanskeligt at faae denne Trang tilfredsfullet. Baade det økonomiske Livs Krav og den sunde Fornuft